

ПЛѢВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плѣвентски Гласъ“ ще излиза всѣка сѣбота. Абонаментъ за година 6 лева, за половина 4 лева, а 3 мѣсеца 2 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 5 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Редакцията и администрацията се помѣщава въ писалището на адвоката г. Ив. Ив. Доковъ. Всичко което се отнася до вѣстника, като пари, писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испраща до администрацията на вѣстника въ г. Плѣвентъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ ако бѣждатъ платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 3 ст. на дума.—Единъ брой 15 ст.

Капитанъ Стоянъ Торомановъ, на имений си день 27 Дек. (Стефан. день) не ще приема посѣщение.

Христо Цвѣтковъ, на имений си день, 25-й Декември, нѣма да приема посѣщения.

Христо Трифоновъ извѣстява, че нѣма да приема посѣщения на имения си день, (Рождес. Христово).

Плѣвентъ 21 Декември 1896 год..

Съ този брой 52 третата годишница на в. „Плѣвентски Гласъ“ се свършва.

Не е да не знайтъ нашитѣ читатели трудността, съ които е свързано издаването на единъ политически вѣстникъ особено провинциаленъ, на каквито наше общество е навикнало да гледа, като на посредствени и като на такива газетки, които скоро поникватъ и скоро угасватъ. Това убѣждение трѣбва съ течение на врѣмето да се искоренява. Трѣбва да навикнемъ да поддържаме и мѣстнитѣ вѣстници, защото за насъ, които стоимъ далечъ отъ горѣщитѣ страсти на столичнитѣ партизани, повече е интереса да поддържаме единъ мѣстенъ вѣстникъ, които стои близо до насъ и знае подоборѣ мѣстнитѣ работи, отъ колкото онѣзи въ столицата, които иматъ по друго прѣдназначеніе. Съ скръбъ и участіе, че повечето отъ читателитѣ въ избора се дѣлѣ на Плѣвентски окръгъ, едната третя не си е платила скромния абонаментъ **шестъ лева**. При тѣзи условия какъ може да се издава единъ вѣстникъ за когото всѣка недѣля еж потрѣбни най малко 80 л.?

Ние мислимъ, че имаме пълно право да разсѣемъ това убѣждение на читателитѣ ни, *че не ще имъ да плащаме защото скоро ще престане издаването и пр.*, защото редовното му издаване и испращане на всички наши абонати, служи за доказателство, че нашето желание не е било само за недѣля или двѣ, както нѣкой пасквили като Наблюдателъ и др. но да запознаваме, както гражданитѣ на Плѣвентъ и окръгътъ, за нуждитѣ и подобренията, които трѣбватъ, но и другитѣ граждани на отечеството ни съ плѣвентския окръгъ. Ето защо, ние като сме рѣшили да продължаваме издаването на „Плѣвентски Гласъ“ и слѣдующата 1897 год. съ същата програма, молимъ нашитѣ читатели, особено приятелитѣ да се погрижатъ и подновятъ абонамента си, а онѣзи които се дължатъ, да си платятъ дългътъ. Мислимъ че никой не е въ правото да отрича поне слѣдъ като истече годината.

Прѣдъ видъ, че съдържанието на вѣстника ще бѣде повече, рѣшихме да уголемимъ цѣната му, която ще забѣлѣжатъ читателитѣ ни по горѣ, съ два лева повече.

Прѣзъ истеклата 1896 г., ние сме издали повече отъ двадесетъ притурки въ разни врѣмена, за които не сме земали нищо, това ни застави, а и самитѣ расходи ни накараха да увеличимъ цѣната.

Като вѣстникъ съ направление чисто българско-русофилско, ние се борихме въ течение на три години прѣзъ вѣстника, да прокараме и поддържаме тѣзи идеи. За наша радостъ и онази на читателитѣ ни, всички дѣла еж на наша страна, въ наша полза. Сближението ни съ освободителката, най горѣщото наше желание — на българския народъ, стана, една бѣждща православна династия тоже се увѣнча съ успѣхъ, като се миropомаза Негово Царско Височество Прѣстолонаслѣдника **Бирисъ**, и третия въпросъ на въпроситѣ, а именно за връщаніето на емигрантитѣ офицери, и той е рѣшенъ, тъй както го диктуваха истинитѣ интереси на страната. Съ това знаме държано

отъ шефа на партията ни, Д-ръ Стоиловъ, ние ще вървимъ напредъ, ще се боримъ да разбиваме онази тъмнина, която подъ булото на горѣщъ *либерализмъ* иска да докара единъ кървавъ режимъ като онзи на Стамболова.

Българския народъ е ситъ на тиранията, частно плѣвентския гражданинъ помни онази грозна дата 27 *Септември* 1887 г., когато да изпълни звѣрското си желание Стамболовъ избѣ толкова невинни избиратели! При тѣзи условия, трѣбва ли ние да имъ даваме рѣжка, трѣбва ли да идемъ да се съединяваме съ сопаджитѣ, които расплакаха хиляди майки?! Не, далечъ отъ насъ такива партизани, отъ тѣзи бѣгание като отъ чума.

Като свършваме съ тѣзи думи послѣдния брой на третата година, ние благопожелаваме на всички наши читатели и съмишленици весело прекарване свѣтлитѣ празници **»Рождество Христово«**, а особено **новата 1897 година**.

Шамаръ слѣдъ шамаръ.

Помнятъ читателитѣ ни, че слѣдъ позорното изгонване отъ властта на тиранина Стамболова, венчката стамболовска напалачъ бѣше зарежала въ колонитѣ на **»Свобода«**, че въ огънь гори България, че изъ градищата, селата даже и въ най затхитенитѣ колиби се вършили неимоверни звѣрства надъ беззащитнитѣ български даноплатци, оставени отъ правителството на произвола на нѣкакви си шайки, които ги трепяли, горѣли, бияли и избивали, и то само и само, защото хората обичали паднали тиранини, а пакъ правителството имало за цѣль по този вандалски начинъ да искорени стамболовщината, която била пустинала дълбоки корени мѣжду населението, а особено въ срѣдата на интелигенцията. Тѣзи небивалици за да произведатъ по сътреслюще впечатление, кружока на патентованитѣ „патриоти“ около **»Свобода«** бѣше опрѣдѣлилъ цѣлата трета страница подъ насловъ „анархия“ и въ този отдѣлъ се печатахъ телеграмми изъ разни кюшета, коя отъ коя съ по страшно съдържание. Ония, които знаехъ и познавахъ стамболовската напалачъ отъ какви елементи състои, и знаехъ и нейната морална стойностъ до кактъ градусъ на безобразието е достигнала, необръщахъ особено внимание върху анархическия отдѣлъ на **»Свобода«** по проста причина, че напълно бѣхъ увѣрени, че почти всички телеграмми и дописки съ подобно съдържание се фабрикувахъ въ София въ домътъ на падналиа кърволакъ.

Съ този родъ дѣйствия стамболовщината се стремеше да постигне двѣ нѣща: първо да се прѣдстави прѣдъ Короната и въикашния свѣтъ, че слѣдъ като се отне властта изъ рѣцѣтъ на патриотъ ѝ, България е пламнала въ пламаци и се е обърнала на касанища, и второ, да се убѣди западъ, който да застави княза, да даде отповѣздитѣ на управлението на Стамболова, единствено лице да управлява вандалска България.

Ако Короната и народа неискеше и да знае какво дращи стамболовщината въ органѣтъ си, по проста причина, че имаше възможностъ да провери, както и проверяваше истинността на всѣкоя една телеграмма и дописка, и слѣдователно всички тѣзи небивалици неможехъ да произведатъ върху нѣмъ онова влияние, което кръвникътъ очакваше, то нѣкои отъ прѣдставителитѣ на чуждестанната преса, неприятелски настроена противъ течението на работитѣ слѣдъ 18-й Май се възползувахъ отъ случая и почнахъ да хра-

нхтъ съотечественницитѣ си съ схитѣ лъжи, съ които искаше и Стамболовъ отново да се докопа до властта.

Кой не помни и не е чувалъ за кореспонденцията на софийския кореспондентинъ на в. „Таймсъ“ — Баучеръ, която произведе голѣмъ шумъ и роитание, както въ Англия така сѣщо и другадъ изъ западна Европа? Този своего рода господинъ безъ забикалки чисто и ясно съобщава въ редакцията на речений вѣстникъ, че правителствени шайки избѣли сумма турци изъ Делиормана по проста причина, че тѣзи български граждани не били съчувствали на правителството, но на Стамболова, и че правителството ако и да имало за всичко извършено извѣстие, но си правило оглушки и глѣдало прѣзъ прѣсти на тѣзи възмутителни звѣрства. Върваме да се сѣбца всѣкой отъ кой источникъ е черпалъ нахалния англичанинъ тѣзи свѣдения!

Баучеръ биде принуденъ съ факти да докаже онова, което е съобщилъ въ редакцията на „Таймсъ“ и той се лута, придруженъ отъ кречеталото А. Краевъ — народенъ прѣдставител отъ пасмната на *сопаджитѣ* — изъ шуменско, ескиджумалийско, османпазарско и пр. за да дирятъ и навѣрватъ гробовѣтъ на избититѣ отъ *телесвенната шайка* (к. н.)

но всѣко негово дуганіе и дирение се увѣнча съ пълненъ неуспѣхъ по проста причина, че всѣко съобщение отъ Баучера бѣше ниска лъжа и подла клѣвета. На много мѣста населението е глѣдало въ лицето на Баучера и снхтника му Краева, като на хора, на които мѣстото е въ лудницата, а не мѣжду обществото.

Орхидието на стамболовщината, таймовий кореспондентинъ, като неможа да представи доказателства за писаното, въ самата Англия се здоби отъ общественното мнение съ заслужений епитетъ *»низкъ клѣветникъ«* и биде заставенъ неусетно да напустне България, а кречеталото Краевъ слѣдъ този патриотически подвигъ, не смѣше да си подаде главата изъ шуменскитѣ улици, защото всѣкой считаше за унижение да се срѣщне съ патриоти отъ този родъ.

Интригата не даде ожидаемий плодъ, клѣветницитѣ получихъ отъ обществото заслужената награда, плѣсеницата бѣ доста силна защото отдѣла „анархия“ изчезна „яко димъ“ изъ колонитѣ на фараша **»Свобода«**. Всѣкой, който е слѣдилъ развитието на нашитѣ политически борби, по право е предполагалъ, че този урокъ ще послужи за назидание въ бѣдуще време на всички онѣзи политикани, които въ политическитѣ борби злоупотрѣбляватъ съ печата, но за жалостъ трѣбва да се признае, че коренитѣ пустиinati отъ стамболовщината намѣрихъ добра почва и въ други елементи, а което е най осхдително, че въ такива, които до гдѣто бѣхъ на властъ, публично осмѣдахъ стамболовщината, че клѣветата и лъжата не еж срѣдствата, чрѣзъ които да се води политическа борба. Думата ни е за така нареченитѣ радослависти. Не се мина много врѣме слѣдъ излизаніето на г. г. Радославова и Пешева изъ кабинета на г-на Стоилова, ето че и органа на тѣзи господа почна да копира безъ никакво измѣнение охрптялата **»Свобода«**. За да бѣдемъ справедливи трѣбва да го признаемъ, че Радославовитѣ **»Народ. Права«** въ много отношение прѣвѣсходствувахъ **»Свобода«**. Тукъ му е мѣстото да се отбѣлѣжи, че до гдѣто бѣхъ на властъ, тѣ четяхъ на хората моралъ, а щомъ станахъ оппозиция обърнахъ листото. Много на далечъ не трѣб-

ва да се връщаме. Разгърнете, който брой обичате на „Нар. Права“ прѣди и слѣдъ изборитѣ за селскитѣ и градскитѣ общински съвѣти, и виждете сръщането какви ли нещѣти опашати лажки. Пакъ шайки, пакъ кръвъ и пожаръ, тогосъ убийли, онегозъ ранили, едикойси управителъ туй направили, оня началникъ онуй направили, тирания, беззаконие и тѣмъ подобни омили и дивотии! Калфата излизе по ербабъ отъ майстора, скъпото може да се каже, че и сонаджията Радославовъ прѣвосходствува въ лажитѣ майстора си — съюзникъ Свирча!

Резултата обаче на изборитѣ, липна втора плѣсница на лажитѣ и клѣветницитѣ. Съюзътъ на бѣсилката съ соната на 18 Августъ и 1 Септември биде разбитъ въ дребезги отъ правдата и законността.

Мислимъ, че неще утѣкчимъ читателитѣ си ако кажемъ нѣколко думи и за двамата русофилствующи водители: либерала русофилъ г. Цанкова и русофила-демократъ г. П. Каравелова. Тѣзи двама господиновци отидохъ, та се удавихъ като цаганина край брѣга. Въ прѣдвечернето на изборитѣ за народни прѣдставители, и тѣхнитѣ органи трѣгнахъ по предначертания отъ баба „Свобода“, пжтъ.

Слѣдъ като „неострашимия старецъ“ плу върху паметта и гробоветѣ на избититѣ си приятели и демократа Каравеловъ забрави страданията си, то естествено неможеше и друго да се очаква. „Свѣтлина“ и „Знаме“ винахъ до Бога, че власта не имъ давала просторъ за агитация при всичко, че и умразния крадецъ Петковъ — тѣхенъ съюзникъ, обиколи цѣла почти България да агитира.

Считаме за излишно да споменемъ въ дадения случай за агитационнитѣ обиколки на г. Цанковъ и П. Каравеловъ, тѣ сж веѣкому навѣстни. Защо викахъ и се оплакахъ, и оплакватъ тѣзи г-да, когато неимъ се прѣпятствуваха да агитиратъ за себъ си и приятелитѣ си прѣдъ народа, ще попита нѣкой? Отговора е твърдъ лесенъ — защото пропаднахъ въ изборитѣ, а да клѣветишъ и злословишъ политическия си противникъ, е животния балсамъ на нашитѣ български либерали. Това е истиничното. Ако Цанковъ и Каравеловъ несполучихъ, тѣ сж криви, а не власта, която даде най широка свобода.

Но плѣсницата, която съюзницитѣ получилихъ отъ народа на 17-й Ноември, да ли ще послужи за урокъ на тѣзи двама господиновци, и да ли ще имъ даде да разберътъ, че народътъ не е стадо овце, за да се повѣде подирѣ имъ за чернитѣ имъ само очи? Нека разберътъ, че тѣ сами по себе си безъ послѣдователи, неструватъ нито дула тютюнъ. Какви русофили сж тѣ, когато е очевидно, че само за инатъ правятъ оппозиция на правителството, което е по русофилско отъ тѣхъ. Ако *неустрашимия старецъ* е русофилъ а не патентованъ шарлатанинъ, и ако Каравеловъ е тоже русофилъ а не демагогъ, то времето му е сега да го покатятъ на дѣло — „да похлопатъи ще имъ се отвори“, въ противенъ случай, нека знайтъ тѣзи г-да, че народа е ситъ на шарлатанства и демогоства, и че той се нуждае отъ миръ и тишина, и въ удобенъ случай ще имъ лепне още една плѣсница.

По дружеството „Развитие“.

Извѣстно е на всички граждани, че въ градътъ ни съществува отъ нѣколко години едно женско дружество, което за съжеление носи името: „Развитие“. За жалостъ намиратъ се гражданки — *корени* (както те се наричатъ), които считатъ себѣ си толкова веѣможщи и до васни егепень самонадѣяни въ всичко да изпълняватъ цѣльта на дружеството, та съ прѣзрение говорятъ, че нѣматъ нужда отъ некореннитѣ гражданки: учителки — гладници (както ги наричатъ нѣкои отъ кореннитѣ гражданки) и отъ нѣкой корени (— цинцарки). Нѣ ний би попитали уважаемитѣ корени гражданки, отъ гдѣ е този капиталъ на дружеството (3000 лева), ако не отъ щедритѣ пожертвования на цинцарнитѣ; отъ трудътъ на гладницитѣ и на некореннитѣ гражданки? Нека кореннитѣ гражданки попитатъ съвѣстѣта си, ако иматъ такава, коя е виновницата да се състави това дружество и сега, когато дружеството бѣше заспало летаргически сънъ, кой е станалъ причина да се събуди, че иматъ друже-

жество въ градътъ, което се казва „Развитие“?

Бихме ги попитали въ другитѣ градове дружествата всѣ отъ коренни ли гражданки ли сж съставени? Съ този си сепаратизмъ кореннитѣ гражданки дали не докачатъ и почетната прѣдседателка на дружеството, понеже и тя не е коренна гражданка. На страна този егоизмъ и сепаратизмъ, а на работа ще кажемъ ний, понеже Плѣвенецъ е останалъ много далеко въ веѣко отношение. Близко е Видовъ-денъ който ще каже, че единитѣ безъ другитѣ немогътъ.

Б. Р. Ние на драго сърдце даваме мѣсто на тази дописка отъ „Ч“ като се присъединяваме и ние съ мнѣнието, че това дружество е видяло само едно добро отъ учителитѣ и другитѣ временно пребивающа госпोजи. Тамъ гдѣто невежеството тържествува, тамъ гдѣто женското общество не е достатъчно развито, тамъ веѣкога се появява такъвъ глупавъ сепаратизмъ, какъвто искатъ да затепватъ нѣкой невѣжди. На тѣзи крякания не бива да се обръща внимание отъ страна на тѣзи които сж обвиняватъ, нека тѣ продължаватъ съ куражъ дѣлото и да бждѣтъ увѣрени, че правото ще бжде на тѣхна страна. Дърмонитѣ ще прѣснѣжѣтъ кжклицата. Това е и истинското прѣдзначение и на учителки и на развититѣ наши гражданки.

Г. Плѣвенецъ. Окр. Управителъ е испратилъ до г. г. общинскитѣ кметове въ плѣвненското Окръжно слѣдующето окръжно:

ПЛЪВЕНСКО
ОКРЪЖНО УПРАВЛЕНИЕ
Одѣл. Админ. Полиц.
№ 5126.

7 Декември 1896 год.
гр. ПЛЪВЕНЪ.

До Господина

общински кметъ.

На всица ни е още прѣсна въ паметта грозната опасность, която сж витѣше надъ отечеството ни прѣвъ 1885 година, когато неприятели по единъ хайдушки начинъ бѣше прѣминалъ границата ни и бѣше почти готовъ да нахлуе въ столицата ни и отъ тамъ да започне да ни диктува най унижителни и тѣжки условия за сключване миръ, нарушенъ не по наша вина; нѣ благодаренъ за нашата храбра войска, която макаръ още млада и некалена въ бойове, показа тогава чудеса на бойното поле и защити честта на татковината ни. Не ще съмнение, всица сега се гордѣме съ това и има защо; нѣ сжидѣвременно не трѣбва да забравяме и за тия наши братя, които прѣвъ това врѣме сложихъ коститѣ си на бойното поле. Дадената въ този случай жертва отъ тѣхъ прѣдъ олтаря на отечеството, е най скъпата и незабвима съ нищо друго, защото имота се пакъ спечелва, нѣ това, което тѣ изгубихъ не се вече възвръща. Дѣйствително, смъртта е една печална загуба за човека, нѣ пакъ да умре за отечеството си, то е да увѣковчи човѣкъ паметта си чрѣвъ една славна и прѣкрасна смъртъ.

Каго съврѣменици на това събитие, наша длъжностъ е да се постараме, щото да оставимъ споменъ на нашего погостство и да овѣковчимъ паметта на тия наши братя, които въ тия тѣжки за отечеството ни врѣмена съ отворени гръди излизохъ сръбко неприятеля и въ борбата съ него паднахъ на бойното поле.

Рѣшението на г. г. офицеритѣ отъ тукашния полкъ, да взематъ инициативата за въздигане, чрѣвъ доброволни пожертвования, паметникъ въ гр. Плѣвенецъ за падналитѣ войници отъ тоя полкъ прѣвъ ней година, е такъвъ благороденъ и похваленъ актъ, щото отъ особена прѣпорѣка нѣма нужда. Управлението ми е напълно увѣрено, че веѣки българинъ, въ житиѣ на когото тече истинска българска кръвъ, нѣма да откаже да поднесе своята лепта за тая похвална и свѣта цѣль, още по вече, както казахъ и по горѣ, като съврѣменици, то съ нашитѣ скромни пожертвования, ще спомогнеме за въздигане паметникъ, когото ний, сега живущитѣ, щомъ погледнеме, ще ни напомня мили и незабравими още лица: синове, брати, внуци, на даже и бащи, които за защита на отечеството си намѣридо смъртта си далекъ отъ насъ, на бойното поле.

Приче, не трѣбва да ся скжпиме тамъ, гдѣто си нѣма мѣстото, а съ щедритѣ си пожертвования да спомогнеме, щото тоя паметникъ да стане, колкото е възможно, по вѣликолѣпенъ.

Назависимо отъ частнитѣ пожертвования, за

която цѣль нуждитѣ покани се испратени до г. г. общинскитѣ кметове своеврѣменно, управлението ми, има честь да помоли г. г. общинскитѣ съвѣтници, въ.....селска община, щото при гласуване бюджета на общината за идущата 1897 год., да прѣдвидятъ една сума поне отъ.....лева за тая цѣль, която своеврѣменно, слѣдъ утвърдението на бюджета, да бжде испратена въ управлението ми, за прѣпращанieto ѝ по принадлежностъ.

И. Д. Плѣвенецъ

Окр. Управителъ: Георг. Д. Великовъ.

Секретаръ: Вакаловъ.

ХРОНИКА.

Въ понеделникъ на 9-й того една депутация отъ 40 души народни прѣдставители е поднесла на Негово Царско Височество Княза отговора на тронното слово. Н. Ц. Височество е приелъ комиссията много благосклонно и казалъ, че наскоро ще се внесжѣтъ въ Народното Събрание търговскитѣ договори и искажалъ желание да види просвѣтитѣ духове на народното прѣдставителство да даджѣтъ по-скоро на страната търговскитѣ улѣпнения и напрѣдка. Слѣдъ това прѣдставителитѣ бидохъ поканени на закуска.

Съобщаватъ, че търговския договоръ мѣжду Австрия и България, сжко и приложенитѣ въ него декларации билъ подписанъ отъ министра Голуховски и българскитѣ делегати: Д-ръ Станчова и Серафимова.

Въ Варна и Бургасъ сж се устроили руски складове за газъ и други руски произвѣдения.

Въ заседанието си отъ 11 того Народното Събрание е утвърдило произведенитѣ на 17-й Ноември избори за народни прѣдставители отъ плѣвненската и луковитската околии.

На 6-й того по случай именинъ денъ на Н. В. Всероссийскій Императоръ Николай II-й Александровичъ, въ катедралната църква св. Кралъ въ София слѣдъ Божествената литургия се отслужилъ и олатодѣтеленъ молебенъ за дългоденствието на Н. В. Царъ. На молебена сж присуствували: Тѣхни Царски Височества Княза и Княгинята, г-да министритѣ, г-да дипломатическитѣ агенти и почти всичкитѣ народни прѣдставители, находящи се въ София. Слѣдъ молебена е имало приемъ въ двореца на руското дипломатическо агенство. Мѣжду поканенитѣ гости били сж и народнитѣ прѣдставители отъ плѣвненскитѣ окръжъ. Г-нъ Чариковъ, руский дипломатически агентъ, особено внимание е обръналъ на г-да плѣвненскитѣ депутати, съ които любезно е говорилъ нѣколко врѣме. Г-нъ Чариковъ е единъ отъ многото руски, които сж зели участие въ освободителната война, подъ Плѣвенецъ; той ималъ много добри въспоминания за Плѣвенецъ и плѣвненци, и искажалъ желание, че ако му се удаде удобенъ случай да го посѣти.

Келешъ — Петковия синъ — Свирчо, отъ нѣколко време насамъ се запретналъ въ *фараиштъ си* „Свобода“ да гризи краката на окръжния ни управителъ Г-на Великова. Въ веѣкой почти брой, на тѣзи мръсна газета, се сръщатъ разнитѣ епитети, съ които *професионални хайдутинъ* Свирчо, кичи личността на г. Великова.

Ограбилъ ли е г. Великовъ хазната и бѣднитѣ софиянци, както що сж направили развратника Свирчо и компаньона му кръвника — Стамболовъ, та за кражба да е билъ осжждалъ и лѣжалъ въ затвора, та тогава да го наричатъ катилинъ? Ако *развратника Петковъ* притѣжаваше поне една милионна частъ отъ честността и патриотизма на г. Великова, то ний никакъ не бихме се възмущавали отъ язика и повѣдението на този окапалъ отъ развратъ политически разбойникъ. Но единъ хайдутинъ като Петкова, единъ развратникъ, когото жена му го е нанустола, защото не е могла да бжде хладнокръвна зрителка на блудствата му съ Мара и ней подобни жени, да сѣдне и да се подгавря съ честта и положението на хора, на които папука не е достоенъ да обръне, това е врѣхъ на безобразието. Ний би съвѣтвали разбойника Свирча да си посьбере ума и устата, защото и търпѣнието си има своитѣ граници. Да забравя този саркошинъ, че има хора, които туку така не си май поплюватъ.

Съ свойственната на всички стамболисти нахалност и безочливост, и единъ сляпъ „зрителъ“ отъ гр. Плѣвентъ се е напхналъ въ колонитѣ на фараша за всички мръсотии в. „Свобода“ да описва какъ сж били произведени изборитѣ за народни прѣдставители въ Плѣвентъ. Този кборавъ „зрителъ“ види се да е предполагалъ, че броя въ който ще се печати изложение то му неще да достигне и до въ Плѣвентъ, та за туй си е позволилъ да испълни цѣли двѣ колони отъ фараша съ небивалици. Слѣпеча „зрителъ“ за да даде по голѣмо значение на лажитѣ си, той задава 7, и словомъ седемъ въпроса, на които за »вѣстановление на истината« (к. п.) иска да му се отговори. Ний ще отговоримъ на всички тѣзи 7 въпроса на „зрителя“ и това ако го правимъ, то го правимъ, за да запустимъ устата на безсѣвѣстнитѣ лжжци отъ соя на плѣвентския зрителъ. Почваме прочее:

1-во). Нахално лжже *илъсенкия зрителъ*, че е имало стражари и агенти на самитѣ врата на изборната зала. Стражари имаши на улицата, далечъ отъ изборното мѣсто и никой отъ тѣхъ не се доближи до вратата на залата. Шайкаджитѣ, за които говори „зрителя“ бѣхъ въ рѣдовитѣ на прѣдводителствуемитѣ отъ Табакова обакрутели политикани, а не въ изборната зала. Не ли приятелитѣ на „зрителя“ всячески се старахъ да произведѣтъ скандалъ, и по този начинъ да се компромитира избора? Не бѣше ли Тодораки Цвѣтковъ, който отъ улицата викаше на прѣдѣдателя на бюрото: Марко бе, Марко бе, искай войска за да разгони народа, защото ний всичко сме около 20 души и неможемъ да направимъ нищо!

Не опитали се яхърджията Табаковъ заедно съ Кривошията отъ Рибентъ да нападне бюрото, но като видѣ дебелия край намѣри за по добръ да уфейка?

По сжщия начинъ и способъ неопитахъ ли сж да произведѣтъ скандалъ и разнитѣ: Караивановци, Топаловци и тѣмъ подобни сопаджи, но и тѣмъ не се удаде? Очевидци на тѣзи похождения бѣхъ всички избиратели отъ Плѣвентъ и околията, та хората видѣхъ, че шайката въ рѣдовитѣ на оппозицията, а не вратата за а.

2). Лжже „зрителя“ че окол. началникъ се заканвалъ на хората. Тоже лжже, че нѣкой му се билъ оплаквалъ, че е битъ, а той ужъ свивалъ рамена.

3). Управителя ако се е явилъ на изборното мѣсто, то той го е направилъ по покана на прѣдѣдателя на бюрото, който бѣше пощърклялъ. А ако е глѣдалъ отъ кжщата си, която е сръщу изборното мѣсто, намъ се чини, г-не зрителю, че това не е престѣпление.

4). Военна помощ не се даде на прѣдѣдателя, защото той не я иска съгласно прѣдписанията на закона отъ една страна. а отъ друго, защото нѣмаше нужда отъ нея, тѣй като, избора си вървеше мирно и тихо. Военна помощъ искаше отъ улицата Т. Цвѣтковъ и яхърджията Табаковъ, а не изборното бюро.

5). Безсѣвѣстно лжже зрителя, че сж се късали бюлетинитѣ на избирателитѣ, и се замѣнявали съ други, „отъ нашитѣ“. Такъвъ способъ на изборъ се извърши когато искарахъ изъ урнитѣ Табакова, който съ присѣтствието си въ оградата на Народ. Събрание го искверни, а не и сега.

6). Инспектора безнае да ли е имало преоблеченъ нѣкой учителъ въ селски дрѣхы мѣжду избирателитѣ за да ги бие. Ако е имало такъвъ, кажете го кой е този учителъ, а не туку тѣй намѣрки да казвате, че билъ нѣкой си Кучовъ или Куновъ? Майсторъ клѣветникъ сте билъ „зрителю“!

7). Отъ вашата пасмина управители, нахалний „зрителю“ сж стрѣляли мирнитѣ избиратели, но онѣзи врѣмена минахъ безвъзвратно. Ако искашъ да лочишъ кръвъ, чакай да въскрѣсне Стамболовъ и налочи се до насита.

Въ сегашно врѣме изборитѣ произвеждатъ избирателитѣ, а не управителитѣ и войската, и ако избора въ Плѣвентъ не е послужилъ като картина, то ти тогава не си билъ „зрителъ“ както се наричашъ, а безсѣвѣстенъ лжжецъ.

Фараша „Свобода“ твърди, че въ врѣме на избора за народ. прѣдставители въ гр. Плѣвентъ, мѣжду бититѣ, билъ и Аганий Сеизовъ. Ний се позанитерисовахме да узнаемъ каква доза отъ истина съдържа въ себе си това твърдение, и отъ

устата на самия Аганий Сеизовъ чухме, че той не билъ нито съ прѣстъ бутнатъ отъ нѣкого. За възстановление на самата истина г. Аганий Сеизовъ има думата.

Единъ приятелъ ни загатва да му отгадаемъ, кой е прѣдставителя на хаплювщината въ сегашното Народно Събрание. Ние за да испълнимъ желанието му, бързае да му отворимъ, че прѣдставителя на хаплювщината е — дингилъ ахмака Пловъ Титоровъ.

Едно очилато добиче, отъ нѣколко врѣме насамъ изъ мѣханитѣ и кафенетата е начало да мучи като бѣсно: ту по адреса на тогызъ, ту на оногызъ. Ний би съвѣтвали господаритѣ на този испански волъ да му посвятъ ярема, защото ако го оставягъ безъ надзоръ може да побѣси и тогава язкъ за храната, която му се е давала!

Не разбираме откъдѣ пропехожда злостата и на в. „Социалистъ“ сръщу насъ. Не се минава брой да не ни обвини въ фондофилство и пр. нѣща, които се въртѣтъ само изъ мозѣцитѣ на неговитѣ редактори. И този порнографически парцалъ, който надминъ по порнография всички до сега вѣстници има смѣлостъта, нахалността и безочливостъта да обвинява въ тѣзи пороци другитѣ вѣстници, които въ нравственое отношение стоѣтъ много по високо отъ него. Кой е фондофилъ — ний ли или „Социалистъ“, е извѣстно всѣкому. Този дрипѣлъ, който постоянно ратува сръщу общественния строй, за когото нѣма добри закони въ страната, който ограбва спестенитѣ парици на стотинитѣ нещастници, които денонощно си вадѣтъ очитѣ, за да ги спестѣтъ, има безочливостъта да ни обвинява въ фондофилство! И какво по голѣмо фондофилство отъ вашето? Ний благородно расчитаме на нашитѣ сръдства, и абонати, не ограбваме бѣднитѣ работници съ разни лъжливи обѣщания и фиктивни облаги, затова не сме фондофили, а вий сте такива, защото ограбвате и послѣдния залъгъ на бѣдния работникъ, за да ратувате за нѣкакви си фиктивни облаги, за каквито и хаберъ нѣмате. Вие съзнателно развращавате работническата класа, която вслѣдствие вашитѣ сѣвѣти, отъ день на день се повече повече се деморализира.

Прѣстанете и вий заблудители да ни обвинявате; огледайте се въ собственитѣ си дѣла и мръсотии и тогава говорете за другитѣ.

Въ послѣдния брой на в. „Учителски Другаръ“ сръщае едно запитване, отправено къмъ Г-на Инспектора на Плѣвентъ. Учеб. Округъ, защо не сж отворени още вечернитѣ училища. Чудно и жалко запитване. Ний съобщаваме на тѣзи г-да, на които прицѣлната точка е инспекторството, че тѣзи училища въ повечето села сж открити. Знайтѣ ли тѣзи г-да, колко прѣчки и спънки се сръщатъ при откриваннето на тия училища? Нека не мислятъ и се самооблѣщаватъ, че съ една само блага дума ще може да се направи това, за което много пжти се изисква голѣмъ трудъ и врѣме. Това ни кара да мислимъ, че тѣзи г-да нѣматъ понятие за трудноститѣ, съ които е съпряжено отварянието на тия училища.

Въ сказката, която се чете въ недѣля, на 8 т., учителъ Мошевъ, като говорѣше за учителското движение казъ, че тѣ (дружеството), не били партизани на отдѣлни личности, а на идеи. Кой сж тѣзи идеи, на които служѣтъ тѣзи господа, защо не ги открихъ и на събравшитѣ се, за да ги знайтѣ? Всѣко замълчавание дава поводъ да се мисли, че тѣ трѣбва да сж с. . . , защото, ако не бѣхъ такива, нѣмаше защо и да ги замълчаватъ, а ако не такива, то партизански, което така сжщо не прави честь. Това послѣдното е повѣрно, защото тукъ се напомнимъ и за нѣкакви облаги обѣщавани отъ властующитѣ прѣди двѣ години.

Отъ нѣколко врѣме насамъ сж отворени вечерни училища въ града ни, нѣ доброжелателитѣ, които съ обявления канѣхъ граждани тѣ да ги посѣщаватъ, не фигуриратъ никадѣ. Защо? Отговора е много лѣсенъ. Защото тѣзи училища сж отворени по распореджанието на г-на Инспектора на Плѣвентъ. Учеб. Округъ, който има контролъ надъ тѣхъ. На доброжелателитѣ не имъ понася това, защото въ този случай нѣма за тѣхъ лаври. Ето сега всичко става ясно, което казахме по рано, — че тѣзи господа не ги боли толкова много за хората, колкото за постигането на онѣзи цѣли, които ний осъдихме като през-

девременни и още като млади, които се стараѣтъ да вършѣтъ всичко само да спечелѣтъ лаври и да се прѣпорѣчватъ за инициатори на всичко.

Слухъ се прѣскаи зъ града, че г-нъ Гого Ив. Вацовъ по настоящемъ членъ при тукашния Окр. Сѣдъ намѣрявалъ да си даде оставката отъ длѣжностъта и да поеме водителството на консервативната партия въ градътъ ни. Ний, които имаме щастieto да познаваме по отъ близо г-нъ Гога, неговитѣ умствени способности: умъ море, акълъ бръсначъ, пѣргавината му, краспоречieto, сладкодумството и убѣдителното му слово, още отъ сега смѣемъ да честитимъ на нашитѣ консерватори новия имъ водителъ. Той върваме, че ще може да постави консервативната партия на онѣзи висота, която като партия би ѣ подобавало да заѣма мѣжду борящитѣ и у насъ партия. Спорѣдъ нашето мнение г-нъ Гого по отдавна трѣбваше да земе това рѣшение, но по-добръ по късно, отъ колкото никога, казва една французска поговорка.

Съобщаватъ ни отъ Ловечъ че „алвановския герой“ Зуйбаровъ придруженъ отъ училищния инспекторъ г-на Кърчмарова, прѣдѣдателя на постоянната комиссия г-на Дамияна Ненова и градския кметъ г-на Петра Серева, билъ заминалъ за София. Дописника ни расправа, че „героя“ прѣди да трѣгне, направилъ си билъ единъ доста дългичакъ списакъ отъ служащи, които щѣлъ билъ да пжди отъ служба. За пждението щѣлъ да съдѣйствува инспектора Кърчмаровъ, който пжкъ, за да се повиши, ималъ билъ нужда отъ препорѣката и съдѣйствието на „героя“.

Понататакъ ни се казва, че г-нъ Неновъ заминалъ за София просто по разсходка, а пжкъ г-нъ Серевъ съ миссия да кандидатиса г-на М-ра Теодорова да се откаже отъ ловчанский мандатъ и да препорѣчатъ него (Серевъ) за бѣдѣщъ народенъ прѣдставителъ. Ний за сега правимъ само едно извлечение отъ писмото, което мислимъ въ единъ отъ идущитѣ броеве изцѣло да обнародваме, разбира се, като си направимъ по него и своитѣ бѣлѣжки.

г. Бѣлиновъ въ брой 13 на своята „Законопостъ“ пакъ се закача за г-на Маркова. Онова, което в. „Знаме“ преписва г-ну Маркову, и „Законопостъ“ го препечатва до колкото знаеме съдържа въ себе си една доза отъ истина. И намъ е извѣстно, че г. Марковъ трѣгналъ отъ Виена съ ученически легионъ за бойното поле, но въ Ломъ изчезна неизвѣстно гдѣ; знаеме тоже, че той като воененъ прокуроръ много пжти го прекаляваше, ний знаеме още много други работи, които може би г. Бѣлиновъ и редакцията на „Знаме“ да незнайтъ, но тукъ въпросътъ е да бждемъ послѣдователи въ сѣжденията си отъ относително минали дѣла и дѣйствия на едно лице: т. е. да не бждемъ за едни майки а за други мащехи. Може би сѣречно да се възмуцава г. Бѣлиновъ отъ дѣлата на Маркова и да не лицемерѣи, но съ какво ще ни убѣди, когато ний виждаме, че той не е послѣдователенъ и справедливъ въ повѣдението си. г. Бѣлиновъ напирмѣръ защо се потайва, ба даже нѣщо повече защо подписва телеграмми и заявления до князь и министри заедно съ татарсуратлията Стайкова, които е лика-прилика на Маркова? Нали г. Бѣлиновъ се гнуси отъ хора съ минало като на Маркова защо тогава ако е справедливъ и послѣдователенъ, не държи такава линия на повѣдение и спрямо хубосника Стайковъ? Повече послѣдователностъ и справедливостъ г. Бѣлиновъ за да не ставате смѣшентъ.

Отъ София съобщаватъ, че повика на прѣдъсѣда госпожа Стамболова въ качество на свидетелка отказала да даде какви — годѣ показания относително убийство на мжжътъ ѣ. Г-жа Стамболова казала само, че тя нищо друго незнае, само че когато се върнала у дома си, заварила мжжътъ си облѣнъ въ кърви. Позата и повѣдението на госпожата били много „театрални“ предъ сѣдѣтъ; репетиции види се да е правила госпожата у дома си подъ ревизорството, кокто лопитѣ язици казватъ, на келешъ Петковия синъ — Свирча.

За писмото, което Стамболовъ предалъ на Фонъ Маха, испитания български доброжелателъ, което писмо Фонъ Махъ прѣдалъ на сѣдѣтъ, въобщее се говори, че то е било писано отъ Стамболова въ нетрезвенно положение, илиже въ послѣдний градусъ на умопомрачение.

Печатница на Бр. Ст. Бояджиеви — Плевенъ.